

Ritari ja lohikäärme

Vanha kuin taivas on miekkani tää!
mutta niin kirkkaana pysyy.

- Kuin hymy neitosen, hymähtää
kertojavaari ja kysyy.

- Näethän, ruoste ei rautaa syö,
voitko sen arvata miksi?

Pysyvä, sanon, on silloin työ,
jos siinä jokin on niksi!

- Miekka on vahva, terävä näin
nyökkää vanhus hymyllään.

- Kuulehan, pieni ystävään
nyt kerron tarinan erään!

Tähän terään on taottu takojan tahto,
sydän rohkein kantajallaan.

Tällä miekalla voitettiin petojen peto
Antoi rautaansa tähdet taivaan.

Meidän kylässä aikoinaan
eräs taitava seppä eli.

Aamusta iltaan pajassaan
hän takoa taputteli.

Miehen ei muistettu kertaakaan
olleen pahalla päällä.

Ei hädän aikaan ankeimpaan,
ei synkimmälläkään säällä.

Koskaan ei mieli, vaan takojan
muoto, se oli musta.

Yhtään ei kuultu kirpovan
huuliltaan kirousta.

Seppä näet suuttua työssään ei saa
eikä se kirous auta,

Millaisin mielin mies ahertaa
sellaiseksi käy rauta.

Vaan kylää kuningas hallitsi
lujan oikeudenmukaisesti.

Rauha ja rikkaus vallitsi,
oli kaikki onnellisesti.

Tytär kuninkaan kaunis kuin jalokivi
oli prinsessa ihana neito.

Vaan kukapa silloin aavisti
vaara lähellä kuin kiven heitto.

Näet hirveä käärme jo lähestyi.
Piti majaansa vuorella peto.
Kaikki asukkaat hädissään säikähtyi.
Nytkö viimeinen hengenveto?

Lohikäärme ryösteli lapsoset
siitä kylästä jokaisna yönä
ei auttaneet vartijain asehet
- Pian prinsessan tahtoo syödä!

Oli prinsessa vankina kärmeksen
sylissä syvimmän luolan.
- Kuka uskaltaa pelastaa neitosen
jäyti pelko kuin maku suolan.

Vaan astuipa esiin urhea mies
Yrjö-ritari lyhyenlätä
Käärme on hirveä, kaikki sen ties,
mut pian sille jo olen isäntä.

Meni Yrjänä seppää tapaamaan
Anoi miekkaa vahvempaa muita.
Kävi seppä rautaa takomaan
- Tällä katkot käärmeeltä luita!

Ratsun kun seppämme takomin
raudoitti kengin ja nauloin.
Raudassa sydäntä voimistain
takojan sielu lauloi.

Kävi taistoon kaikista kovimpaan
Yrjö kohti kärmeksen majaa.
Sieltä sihisten hyökkäsi sotimaan
ei julmuudellaan rajaa.

Käärme hyökkäsi aina vain uudestaan
ja Yrjö jo väsyi vapisemaan,
vaan miekkansa kimmelsi, voimaa antoi
ja vihdoin teräs sydämeen kantoi!

Veri pulppusi käärmeestä kivikkoon
se pieneksi kutistui aivan.
Yrjö vapautti vangit, iloitkoon
neito hymyllään palkitsi vaivan.

Nyt ilosaattue kylälle palajaa,
taas lämmittää auringon kulta.
On hirviö vihdoin historiaa,
tarun rohkeuden kuulit multa.

Siitä tuhannen vuotta jo vierinyt lie
lepää seppämme alla mullan.
Manan majalle vienyt on Yrjönkin tie
rohkeus verrattomampi kullan.

Rauta, jota ei ruoste syö
on karaistu sydämen paloin.
Kaunis on taitavain kännen työ
sielun työ kaunein ja jaloin.

Lue.
Opettele pikkuhiljaa
ulkoa.